

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. *Petru Lascău*

CINE STĂ LA ROATA LUMII ?

Apoi a venit Bagdadul...

Am descoperit uimiți că în această lume absurdă pot exista absurdități și mai mari. Un maniac al puterii absolute și-a încercat vitejia cu o țărișoară de zeci de ori mai mică și mai lipsită de apărare decât a sa. Punând mâna pe petrolul din Kuweit, apoi, probabil pe cel din Arabia Saudită, Saddam Hussein avea toate șansele ca în scurt timp să țină frânele economiei mondiale în mâna sa.

Duăzeci și opt din țările lumii și-au trimis armatele împotriva lui. Astfel a început războiul din Golf. O dată cu el au început și speculațiile Sfîrșitului. Mai mult ca oricînd, lumea s-a gîndit la conflictul final al Armagedonului, poate și pentru faptul că luptele s-au dat învecinătatea țării Sfinte. Poate și pentru că Saddam care se intitulase "Noul Nebucadnețar", promisese să reconstruiască vechiul Babilon. Ura lui împotriva evreilor a fost un alt argument pentru amatorii de senzații tari ale Apocalipsului. Cărțile acestor profeți ai sfîrșitului se vînd bine pe piață. Predicile lor sînt ascultate cu interes, iar numele lor devine tot mai cunoscut. Este mare afacere Sfîrșitul. Cunoscători ai spiritului uman dornic de senzații, și mai ales de răspunsuri în clipe de confuzie, profeții sfîrșitului ne-au speriat din nou cu sfîrșitul lumii întru beneficiul prezentului lor. Ne-au vîndut groaza viitorului, pe banii munciți cu greu ai prezentului, (pentru că și așa nu mai are rost să-i agonisim dacă totul va arde).

Nu mă interesează prezicerile lor chiar adevărate să fie, pentru că eu nu cred într-un viitor implacabil, ca o condamnare nemiloasă ce plutește deasupra capetelor noastre. Eu cred într-un viitor pe care-l putem schimba.

Ucenicii Mîntuitorului, L-au întrebat la vremea Înălțării Sale la cer despre planurile Lui cu privire la viitorul lor și al națiunii lui Israel. Mîntuitorul le-a răspuns destul de tăios: "Nu e treaba voastră să știți vremurile sau soroacele..." (Faptele 1:7). Apoi le-a spus care era de fapt "treaba lor": să meargă în toată lumea și, înzestrați cu "Puterea de sus" a Duhului Sînt să depună mărturie pentru El. Mărturia lor va schimba destinul oamenilor. Ascultînd Cuvîntul Sînt al lui Dumnezeu, viitorul sufletelor lor se va schimba. Dumnezeu îi va transforma din împărăția întunericului în Împărăția Slavei Sale, a dragostei Fiului Său, Isus Cristos. Evanghelia le va schimba viitorul.

Iată de ce cred eu într-un viitor ce poate fi schimbat. Viitorul meu ca ființă umană poate fi schimbat în glorie, chiar dacă lumea va cădea pradă flăcărilor Armagedonului, în ciuda faptului că planeta noastră se va topi de marea căldură a focului. Eu cred într-un viitor ce îl putem schimba prin Evanghelie, prin puterea atot-transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. De fapt, ce sens are viitorul, chiar îngrozitor fiind, dacă evadăm din el în mâna Celui ce ține cheile vieții și ale morții?

Tragedia profeților sfîrșitului, care nu mai conțin în "interpretarea biblică" (a se citi răsălmăcirea Bibliei), este cu atît mai mare cu cît ne fură cel mai prețios timp de-a ne schimba acest viitor atît de sumbru prezentat de ei. Teoriile lor, menite să ne îngrozească și să ne impresioneze prin elaborarea lor speculativă și "revelatorie", nu ne lasă nădejdea că toate acestea le-am putea evita, ci mai degrabă vor să ne convingă de faptul că nu mai este nici o scăpare. Disperarea odată creată, duce la aservirea față de deținătorul secretelor sfîrșitului. Statura profetului crește tot mai mult în detrimentul staturii lui Cristos. La umbra noului maestru, se disting tot mai greu adevărurile Evangheliei.

Atmosfera este cu atît mai periculoasă cu cît în creștinismul de azi domină o platitudine și o resemnare demne de toată deznădejdea. Cea mai limpede dovadă a resemnării o putem găsi în rugăciunile noastre.

Dacă există o forță la dispoziția noastră care poate să schimbe lucrurile, chiar și cele viitoare, atunci ea este puterea rugăciunii. Despre aceasta Mîntuitorul ne-a lăsat o pildă, spunîndu-ne că trebuie să ne rugăm neîncetat și "să nu ne lăsăm". Văduva săracă aflată în litigiu cu pîrșul ei, s-a săturat de atmosfera de tensiune în care trăia și s-a hotărît să lupte pentru drepturile ei cu orice preț. Insistența ei la judecătorul cel nedrept dovedește revolta ei împotriva statului `uo, a condiției sale. Ii ce altceva este oare rugăciunea de cerere înaintea Dreptului Judecător, dacă nu o revoltă împotriva situației anormale

În care ne aflăm noi și lumea din jurul nostru? Dar ce ne facem cu resemnarea în care am căzut cu toții? Am ajuns să nu mai credem în șansele de îndreptare a lumii în care trăim. Am ajuns să acceptăm ca pe-o realitate imuabilă decăderea morală a semenilor noștri. Pervertirea neamului ni se pare irevocabilă. Am încetat să mai credem că este posibilă o naștere din nou. Am acceptat ca pe un datum alunecarea spre iad a lumii din jurul nostru. Ne-am obișnuit cu mizeria păcatului, cu caracterul abject al omului fără Dumnezeu. Am început să-i tolerăm limba murdară, obiceiurile declasate, goana după câștigul necistit, minciuna, poftele de care-i sticlesc ochii. Ni se par niște condamnați pe drept ce se îndreaptă încătușați spre iadul de care vor avea parte pe veșnicie. Privindu-i începem să credem că sfârșitul tuturor lucrurilor va veni normal și implacabil ca singură alternativă unei astfel de vieți. Încetăm să ne mai rugăm pentru ei, și chiar dacă sîntem obligați de împrejurări s-o facem, o facem formal și fără credință.

Resemnarea ne este atît de mare încît rugăciunile noastre au început să capete un caracter general, evaziv și superfluu; ele sînt nebuloase și frazeologice, bombastice și sforăitoare, încît cineva mai îndrăzneț a spus că pînă și Dumnezeu are dificultăți cu înțelegerea lor. Motivul ne este simplu: orice cerere concretă implică răspunsuri concrete. Ori noi am început să nu mai credem în intervenția creată de Dumnezeu în creația Sa. Astfel, rugăciunea noastră a devenit o jumătate de rugăciune, pentru că o rugăciune fără răspuns este o jumătate de rugăciune, un monolog cu cerul. Nu e de mirare că cerul devine de plumb și de oțel la auzul discursurilor noastre fariseice în alese fraze religioase, ce le rostim mai mult întru impresionarea oamenilor din jur decît pentru a obține ceva de la Dumnezeu. Cunosoc (și vai nu puține) biserici care nu se roagă pentru nevoile sau bolile cuiva, care se tem să ceară intervenția divină în problemele prezentului. Dumnezeul resemnării lor nu mai intervine în istorie. Evenimentele curg de la sine. Confrunțați cu problemele prezentului, caută răspunsuri evazive și cu pronunțate accente duhovnicești: "De ce-i așa o știe El", "Poate că aceasta este voia Domnului!", "Cine știe ce binecuvîntare se ascunde în dosul acestei tragedii!"

Apropo! Vă puteți imagina pe văduva săracă din pilda Mîntuitorului filozofînd astfel? Ea știa că nu se ascundea nici o binecuvîntare în spatele suferinței ei, că nu era voia lui Dumnezeu să trăiască în asuprire, că există dreptate în lumea aceasta și că trebuie să ți-o cauți cu insistență, că trebuie să lupti pentru schimbarea lucrurilor. Ea știa că nu există un destin inflexibil care nu mai poate fi schimbat. Ea știa că rugăciunea cu stăruință schimbă lumea. Unde am uitat noi oare această logică simplă a credinței creștine?

Resemnarea în fața unei realități anormale nu este nicidecum un atribut al unui creștin adevărat. Creștinul este un om care are un mesaj ce schimbă lumea. El este fiul Unui Dumnezeu atotputernic care vrea și poate să schimbe răul în bine. Creștinul este un "împreună lucrător" cu Dumnezeu. El este în această acțiune de schimbare a lumii împreună cu Creatorul ei. De aceea, ori de cîte ori există o situație deplorabilă în această lume, Dumnezeu "Se miră că nu mijlocește nimeni". Se miră de lipsa mea și a ta de cooperare cu El la schimbarea lumii.

Trăim, într-adevăr, vremuri grele. țara ne este frămîntată de probleme enorme. Corupția sufletului românesc ne înspăimîntă. Se aud voci disperate lamentîndu-se de putregaiul conștiinței românului, de lipsa de toleranță a unuia față de ideile celuiilalt. E un vulcan de ură și nemulțumire ce clocotește în adîncul ființei noastre. Sînt fiare dezlegate în hrubele sufletului pustiu de Dumnezeu. Am pîngărit templul lui Dumnezeu din noi. Ne-am resemnat în alunecarea toboganului zilnic spre neființă. Apoi, lumea întregă nu are temelii mai onorabile. Sămînța dictatorilor n-a pierit. Tunurile bat. Curge sînge și se strigă absurde lozinci. E parcă atît de logic să spunem: "sfârșitul e aproape", și să ne resemnăm tăcuți în perspectiva lui. Dar oare cine stă la roata lumii? Mîna cui modelează lutul ei? Dacă este Dumnezeu iubirii, atunci de ce trîndăvim resemnați pe întortochiatele ei cărări? Atunci de ce suferim anormalul ei? De ce tăcem la șicanele "pîrîșului" nostru?

Rugăciunea este o revoltă împotriva a tot ce nu este după voia lui Dumnezeu. Este protestul inimii noastre împotriva faptului că Numele lui Dumnezeu nu este sfințit așa cum se cuvine în lumea creată de El, că Voia Sa nu se face atît cît trebuie și că Împărăția Sa n-a venit în toate inimile din jurul nostru.

În Scoția, John Knox s-a rugat: "Doamne, dă-mi Scoția, sau mor!" Voia mai bine moartea decît ca țara sa să fie pradă păcatului și iadului. Unul din părinții fondatori ai Statelor Unite a lansat strigătul acestei națiuni, strigăt călăuzi tor prin veacuri al acestui popor: "Dați-mi libertatea, sau moartea!" Strigătul consacrării supreme al acestui om a păstruns prin veacuri spre sufletele miilor de tineri români, care în timpul Revoluției au strigat: "Murim, dar de-aici nu plecăm!" El a fost repetat de tinerii chinezi cînt tancurile le zdrobeau trupurile. Fața lumii s-a schimbat. Libertatea a venit din mîna Celui ce modelează peisajul multicolor al neamurilor pămîntului.

Țara se va schimba cînd vom porni la rugăciune cu revolta față de resemnarea noastră, față de păcatul ce a inundat oamenii ei. Zidurile ei în ruină se vor ridica din nou atunci cînd în spărtura lor se vor ridica oamenii lui Dumnezeu care nu mai pot răbda dărîmăturile, care se vor scula să caute dreptate la Dreptul Judecător.

Numai supărați pe păcat cu supărarea lui Dumnezeu, revoltați împotriva victoriilor iadului , dușmani pe față cu orice fărădelege, și încrezători pe deplin în dreptatea divină, creștinii se vor ruga cu adevărat. Rugăciunea lor va schimba lumea. Rugăciunea lor va schimba viitorul.

Sînt mai mult interesat de schimbarea viitorului semenilor mei decît de viitorul în sine. Sînt mai preocupat de modificarea destinului țării mele decît de scenariile apocaliptice ale următoarelor zile. Cred mai degrabă că porțile Islamului pot fi zguduite din temelii cu berbecii rugăciunii decît cu bombardierele B52. Cred mai mult în puterea transformatoare a rugăciunii ca mijlocire decît în forța armată a tuturor țărilor pămîntului, pentru că la roata lumii, modelîndu-i lutul după plăcerea Sa, stă Marele Olar. Roata lumii se învîrte sub Mîna Sa!

Nr.194/August 07